

GAZETE YBFL

SAYI 64

KASIM 2023

ÖĞRETMENLERİMİZİN GÜNÜ KUTLU OLSUN!

Bundan 4 yıl önce müzik öğretmeni Ali Yaşar Kara tarafından üretilen, okulumuz öğretmenleri, öğrencileri ve mezunlarının da katıldığı 'Yücel Boru Fen Lisesi Söylüyor' projesiyle ülke çapında ses getiren ve izlenen bir çalışma ortaya konulmuştu. Daha sonra okulumuzda öğrenciler ve öğretmenlerin dahil olduğu çok sayıda müzikal proje üretilmeye devam edildi. Bu sefer 24 Kasım Öğretmenler Günü'ne özel sadece okulumuz öğretmenlerinin seslendirdiği 'Yücel Boru Fen Lisesi Öğretmenleri Söylüyor' çalışması üretiliyor. Otuz dört öğretmenin sesinin yer aldığı ve 'Allı Turnam' türküsünün seslendirildiği bu kapsamlı projenin müzik düzenleme ve kayıt aşamalarını müzik öğretmenimiz Ali Yaşar Kara üstleniyor. Klip aşamasında ise öğretmenlerimizin videolarını kaydeden görüntü

yönetmenimiz görsel sanatlar öğretmenimiz Mehmet Seçkin Bulduk görev alıyor. Projenin kurgu kısmında ise okulumuz 10/D öğrencisi Kerem Güney yer alıyor. Müdür yardımcımız Arif Dülger de teknik destekleriyle yardımcı oluyor. Çalışmamız 24 Kasım Öğretmenler Günü'nde okulumuzun Youtube hesabında yayınlanacak. Herkese iyi seyirler dileriz. Bu vesile ile şimdiden öğretmenlerimizin gününü de kutlamış olalım.

24 Kasım Öğretmenler Günü'nde okulumuzun Youtube hesabında yayınlanacak. Herkese iyi seyirler dileriz. Bu vesile ile şimdiden öğretmenlerimizin gününü de kutlamış olalım.

Yücel Boru Fen Lisesi
Öğrenci Gazetesi
Yücel Boru F.L. Adına
Sahibi

Ömer Perçin

Yayın Yönetmeni

Sevgi Akbaba
TDE Öğretmeni

Yayın Kurulu

Mina Güler
Editör

Yazım Kontrol Ekibi

Enes Çağlayan 12/A

Yağmur Kaya 11/A

Aslıhan Şahin 11/A

Mevanur Arslan 11/A

Mina Güler 11/B

Safiye Sultan Yavuz 11/B

Rana Ayık 11/B

Berra Eskici 11/C

Elif Eylül Kural 11/E

Yazarlar

Ömer Perçin/ Okul Müdür V

Elif Şura Koçak 9/A

Mina Güler 11/B

Zehra Köse 10/D

Z. Rana Demirel 12/E

Mustafa Özbek/ İngilizce

Aslıhan Şahin 11/A

10/C Sınıfı

Yunus E Kavak 11/E

Arif Bekdik/ Mezun

Yusuf Emin Başol 11/E

M. Nuri Bulut 11/C

İdil Eymen Öztürk 11/B

Elif Eylül Kural 11/E

Dağıtım

Basılı ve Dijital

İletişim

ybfl.gazete@gmail.com

Sosyal Medya

@okulgazetesii/ Instagram

64. Sayı İçin Çalma Listesi

64. Sayı İçin Podcast

'HEPİMİZİN SESİ' SİZİNLE YENİLİKLERİMİZLE GÜZELİZ!

SESLENİŞ

Merhaba sevgili okuyucularımız! Gazetemizin "Kasım Sayısı" ile karşınızdayız! Ayda bir yayımladığımız gazetemiz, sizlerin de büyük destekleriyle hız kesmeden büyüyor. Destekleriniz ve emekleriniz, bizim için çok kıymetli.

Bildiğiniz üzere bu yıl metinlerimize eşlik edecek müzikler eklediğimiz "Spotify" hesabımızla (dijital müzik platformudur) başladık yıla. Şimdi de kendimizi biraz daha geliştirip dileğinizde açıp gazetemizi dinleyeceğimiz "podcast" etkinliğiyle karşınızdayız! Birbirinden kıymetli arkadaşlarımız, gazetemizde yer alan yazıları sizin için okudu, kaydetti... Podcastimiz yine Spotify müzik platformunda, şu an yayında! Dinlemek isterseniz, ilk sayfada yer alan karekodu okutmanız yeterli :)

Yeni oluşan, büyük ve güçlü bir ekip olan "Hepimizin Sesi" ekibine, başta Yağmur Kaya (11/A) olmak üzere, çok teşekkür ederiz. Biz büyük bir "Gazete YBFL" ailesiyiz.

Ayrıca, ilk sayfada yer alan Spotify kodunu okutup sayımız için oluşturulmuş çalma listesini de dinleyebilirsiniz...

Bu yıl, yeniliklerle dolu bir yıl olacak gibi görünüyor :) Siz de gazetemizde etkin olmak; üretmenin, oluşturmanın keyfini yakalamak isterseniz her zaman bizimle (*Yayın Yönetmemiz: Sevgi Akbaba, Editörümüz; Mina Güler*) iletişime geçebilirsiniz... Ayrıca "ybfl.gazete@gmail.com" e-posta adresi üzerinden iletişim sağlayabilirsiniz...

Eğer yazılarınızı göndermek isterseniz sayfada yer alan yönergeleri takip etmeniz yeterli. Yazılarımız, bizim için çok değerli...

Bizi sosyal/dijital platformlardan takip etmeyi unutmayın. Sağlıcakla kalın..!
(Instagram: @okulgazetesii

Spotify: Hepimizin Hikayesi)

SİZ YETER Kİ GELİN!

MAKALE VE ÖTESİ

SESLENİŞ

Herkese Merhaba Sevgili YBFL Okurları!

Bu sayımızda sizlere buram buram bilim kokan bir duyuruyla geldik. Eslem Özsoy (11/C) ve Aslıhan Şahin(11/A) ile birlikte "Makale Geliştirme Ekibi" oluşturduk. Okulumuzda makale yazma alanında kendini geliştirmek isteyen yazdıklarını okul gazetemizde yayınlamak isteyen tüm arkadaşlarımıza duyurulur. Artık "Yayın, İletişim, Gazete Kulübü" çatısı altında toplanan bir makale geliştirme ekibimiz var. Peki, neden sadece yazmıyoruz da yazdıklarımızı geliştirmeye çalışıyoruz?

Merak ettiğiniz, danışmak istediğiniz aklınıza takılan her şey için bizimle iletişime geçebilirsiniz.

Gazete YBFL Makale Geliştirme Ekibi

GAZETEMİZE NASIL YAZI GÖNDEREBİLİRSİNİZ ?

1. İlgilendiğin konudaki yazılarını word'e yaz. Yazım hataları önemli değil onları yazım ekibimiz kontrol ediyor.
2. Dikkat çekici bir başlık ekle.
3. Yazının sonuna ismini, sınıfını ya da ünvanını ekle.
4. Yazını "ybfl.gazete@gmail.com" mailine gönderebilirsin.
5. Yazın değerlendirmeye alınır.
6. Bir sonraki sayımızda yer alır.

DETAYLAR:

- Araştırma yazılarına kaynak eklemeyi unutma
- Yazında kullanılmaması istediğin materyalleri eklemeyi unutma
- Yazar kısmına eklememizi için kendi fotoğrafını göndermeyi unutma

SEVGİ ve İYİLİK

GÜNDEM

Sevgili öğrencilerim, değerli öğretmenlerim, saygıdeğer velilerim;

Eğitim, bilim ve kültür içerikli gazetemin, okulumuz adına güzelliklere vesile olmasını, tekrar tekrar elimize alıp incelediğimizde bizi gülmüşmesini, gönül dünyamızda tatlı titreşimlere kapı aralamasını yürekten arzu ederim.

Bu sayımızda Filistin’de yaşanan insanlık dışı katliamı da düşünerek günümüz dünyasında eksikliğini çokça hissettiğimiz iki konu olan sevgi ve iyilikten bahsetmek istiyorum. Sevgi, büyük bir lütuf ve nimettir. Sevgiyi kullarının kalplerine yerleştiren Rabbimiz, özü itibarıyla bütün sevgilerin kaynağıdır.

Kudüs meselesinin bir toprak davası ya da Arap- İsrail sorunu olmadığını, tüm Müslümanların hatta vicdan sahibi her insanın meselesi olduğunu özellikle belirtmek isterim. Gazze’de yaşanan trajedi, bir savaş değil tüm dünyanın gözü önünde işlenen bir soykırımdır.

Ne acıdır ki günümüzde insanlık sevgisizlik girdabına sürüklendi. Sevgi, canlı cansız bütün varlıklardan esirgenir oldu. Sevgiden nasibini alamayan kalpler kaskatı kesildi ve bencilleşti. Günümüzde niceleri, hazzı ve huzuru maddede arar oldu. Bunun neticesinde de ilahi bir lütuf

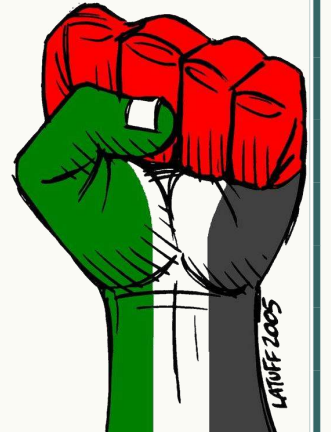
olan sevgi; yalana, çığara, içi boş sözlere kurban edilir hâle geldi. Kalplerde sevgi, şefkat, merhamet, yardımseverlik, fedakârlık ve merhamet hisleri körelde. Şefkatten, merhametten, manevi değerlerden yoksun yetişen nesillerin ibretlik akıbetlerini hep birlikte müşahede ediyoruz.

Bu olumsuzlukların yegâne reçetesi, “Yaratılanı Yaratan’dan ötürü sevme” düsturunu benimseyebilmektir. Bunun tezahürü ise birbirimizi çıkarısız, riyasız ve hesapsız sevebilmek, kendimiz için istediğimizi kardeşimiz için de isteyebilmektir.

Fitne, fesat, kargaşa, huzursuzluk ortamı oluşturarak kardeşliğimizi, birlik, dirlik ve beraberliğimizi yok etmek isteyenlere asla fırsat vermemektir. Bizler, hakiki bir sevgi ile birbirimizi sevdiğimizde günümüzün sevgi yoksulu dünyası, zararlı duygulara mahkûm olmaktan kurtulacaktır. Merhamet ikliminden yoksun olanların acımasızca akıttığı kanlar, ürettiği vahşetler azalacaktır. Körelmiş zihinlerin, kararmış kalplerin neden

olduğu savaşlar ancak o zaman son bulacaktır. Düşmanlıklar yerini kardeşliğe bırakacak; nefret, sevgi ve şefkate dönüşecektir.

İyilik, var oluşumuzun diğer bir gayesidir. Millet olarak bizler; iyiliği yeryüzüne öğreten, iyiliklerle gönülleri fetheden bir medeniyetin mensuplarıyız. Bu medeniyet, “**insanı yaşat ki devlet yaşasın**” anlayışıyla yeryüzünü imar etmiştir. Bu medeniyet; ulaştığı her yeri, camiler, vakıflar, hanlar, hamamlar, ima-

rethaneler, yetimhaneler, şifahaneler, mektep ve medreseler, çeşmeler, köprü ve

kervansaraylarla donatmıştır. Bizim medeniyetimiz, insan onur ve haysiyetini incitmek adına ihtiyaç sahipleri için sadaka taşlarını, soğuk kış günlerinde barınmaları için kuş evlerini yapacak kadar merhameti kuşanmış bir medeniyettir.

Günümüzde iyilik kavramı, iki büyük tehlikeyle karşı karşıya kalmıştır. Bu tehlikelerden birincisi, iyiliğin, kişinin kendi menfaatine uygun şeyler olarak algılanmaya başlaması, ikincisi ise, karşılık beklenmeden yapılması gereken iyilik ve hayırseverliğin yerini, zaman zaman bilinçli ya da bilinçsizce reklam ve gösterişin almasıdır. Ne hazindir ki bugün iyiliğin hayat bulduğu topraklardan, iyilerin imar ettiği şehirlerden, kan ve barut kokusu yayılıyor.

Bu olumsuzluklar karşısında bugün yapılması gereken, insanın değeri ve onurunu yeniden yüceltmektir. Medeniyetimizin iyilik, sevgi, barış, merhamet ve adalet anlayışını yeniden bütün yüreklere yerleştirmektir.

Filistin bölgesinde her gün gelişen olumsuzluklara baktığımızda ne bu zulme sebep olanların ne çocukların katlini görmelerine rağmen zalimleri alenen destekleyen batının, ne de Arap dünyasının sorunlara çözüm üretemeyeceğini an-

lıyoruz.

Tüm dünya milletlerine huzur getirecek çözümlerin, insanlığa istikamet verecek erdemli davranışların, geçmişte olduğu gibi yine milletimiz ve özellikle siz gençlerimizin eliyle olacağını bilmenizi isterim.

Duyarlılıklarımızın artması ümidiyle hepimize sağlık, afiyet ve üstün başarılar dilerim...

Ömer PERÇİN

Yücel Boru Fen Lisesi Müdür V.

MEDENİYET

Parçalanmış avuçlar, karpuzlar
Bir papağan misali kaçamadılar.

Medeniyet demekmiş sessizlik,
Mahrur bir dünyada.
Kuru bir ekmekmiş erzak,
Bu adaletsiz haykırıpta.

Sıçrar kan her salisede
Verilen sözler tutulmaz.
Medeniyetten irak büyükle
Gerilen damarlar akmaz.

Yangınlar vurmuş kainatı
Ağlıyor bulutlar acımasızca
Toprak kan kokmakta
Titretir gözlerindeki ışıltıyı.

Elif Şura Koçak 9/A

MAVİ GÖZLÜ KAHRAMAN

Mina Güler 11/B

DENEME

*Gözlerimi açtım, geldim dünyaya,
Havasını soludum, şükrettim bu şanlı
bayrağa...
Bir daha gelsem dünyaya,
Vazgeçmem mavi gözlü sevdadan iki ci-
han bir olsa...*

Tek bir adam... Karşısında tüm dünya... Yanında Türk halkı... Gözleri, o mavi gözleri pasparlak... Gökyüzünü andırıyor sanki... Arada bulutlu, şimşekler çakıyor hatta... Ama saçları tam bir güneş... Kuvvetli fırtınanın arasında ortaya çıkıp tüm ümitsizliklere rağmen çıktığı anda gökkuşağı oluşturan, tüm renkleri bize sunan bir güneş... Hep kararlı... Hep düşünceli... Hep fedakâr...

*Hep cephede savaşıyor mesela,
Gitse de, kalsa da.
En başta cehaletle, yanlış bilgiyle...
Kara tahtanın başına geçiyor hâlâ, anlatıyor bize pek âlâ...*

Güzel öğretmenim, ilk öğretmenim, başöğretmenim... Zümrüdü Anka gibi küllerinden yeniden doğup, arşa yükselen şanlı devletimin, başöğretmeni... Bütün nesillerin en kıymetli öğretmeni... Öğretmenlerimin öğretmeni... Daima ileri götüren bir öğretmen, hep ileri! Ve en önemlisi bir

devlet kuran, yetiştiren, büyüten bir öğretmen! Öğrencisini ilmek ilmek, kendi elleriyle işleyen, bize armağan eden şanlı öğretmenim...

*Vazgeçmez o asla,
Direnir, çalışır iki eli
kanda olsa.
Kara kalpağı başında,
Çanakkale'de, İzmir'de, Sakarya'da...*

Sesler yankılanıyor... Bombalar düşüyor dört bir tarafa... Silahlar... Bağırışlar... Şehitler... Gaziler... Sonra sessizlik oluyor... Her tarafta bir emir yankılanıyor:

“Ben size taarruzu değil, ölmeyi emrediyorum!” Kuşlar uçuyor dört bir tarafta... Ağaçlar uyanıyor... Doğa hiç ölmemiş gibi canlanıyor... Şanlı ordumuz umutla doluyor... Zümrüdü Anka kuşu tam o sırada uyanıyor o derin uykusundan...

*Bazen seslenir bize sevgili Sabiha,
Evladı olmak ne güzeldir oysa.
İstikbal göklerde, yüksel artık arşa,
İhalarla, Sihalarla...*

Bir lider... Ama 100 yılın lideri... 100 yıl ötesini gören bir lider... O kadar ileri görüşlü... Sözleriyle hep ileriye ışık tutan, aydınlatan bir lider... Ve şanlı bir millet...

Asla utandırmayan, hep ileriye giden bir millet... Atasını daima anan, sevindiren, ona armağanlar gönderen bir millet...

**Sonbahar gelmeseydi bu defa,
Kasımlar varmasaydı sabaha.
Saatler dursa,
Akrep hiç gelmeseydi dokuza...**

Bir kasım sabahı... Kapkara bulutlar kaplamış dört bir yanı... Kapanmış çünkü gökyüzünün pasparlak mavisi... Ama güneş hâlâ parlıyor... Bir armağan bu... Bedenen ayrılrsa bile gitmeden bize güneşini bırakmıştı benim komutanım, başöğretmenim, liderim... Görmedim, görmedim ben onu. Masmavi bakamadı bana mesela... Elimi tutamadı, saçımı okşayamadı... Ama hep yanımdaydı... Başucumdaydı fotoğrafı, kitaplarımdaydı anıları... Düşünceleri, idealleri... Bembeyaz dosdoğru bir yoldu hep benim için... Küçükken dediğim gibi, Atatürk dedemdi o benim... Hep, daima!

Bugün geldi yine 10 Kasım... Döktü ağaçlar yapraklarını...

Her yıl olduğu gibi büyük bir hüznle andık atamızı... Sonra devam ettik, çalıştık, çabaladık... Hep bu kutlu armağana iyi bakmak için... Ülkemiz için, Türkiye için..!

**Kaldı hep bizimle onca hatıra,
Hep de kalacak sakın unutma!
Sen huzurla uyu, kaygılanma sakın ama
Cumhuriyetin bekçileri hep "hazır ol"da...**

ACI ve IZDIRAP

Beni sensiz bıraktığın bir kış sabahı,
Ve sensiz kalan bir ben, enkaz yıkıntısı.
Hava çok soğuk ve ben çok üşüyorum,
Her yerde senin sıcaklığını arıyorum.

Sarıldığım her kucak bana bir o kadar yabancı,
Bilemezsin ki senden sonra her şeyi
yadırgayışımı.

Hava çok yabancı ve ben korkuyorum,
Her yerde senin tanıdıklığını arıyorum.

Artık göremiyorum gözlerimdeki eski ışığı,
Tek bir duygu kaldı: Beni terk edişinin ızdırabı.
Hava çok karanlık ve ben göremiyorum,
Her yerde senin gelişlerini arıyorum.

Zehra Köse 10/D

**Gazetemizin sponsoru Nitra Led'e
teşekkür ederiz...**

Nitra Led

**Karekodu okutup internet
sayfasına ulaşabilirsiniz...**

NITRALED

UMUT OLMAK

GÜNDEM

Z. Rana Demirel 12/E

Öğretmen olmak neydi? Yolu bile olmayan köylere gidip hayat vermek miydi? O küçük yüreklere umut olmak mıydı? Bilge insan, “Öğretmenim her şeyi bilir.” diyen canlara nefes olan mıydı? Öğretmen olmak, hayat olmaktı aslında.

Ben bir öğretmenim köy okulunda. Okulun hem müdürü, hem öğretmeni, hem de hademesiyim. Okula geldiğim ilk günü hatırlıyorum da... Bütün köy halkı beni köyün girişinde sıcak yürekleriyle karşıladılar. Ben bu okula gelmeden önce, bu okulda öğretmen olmadığı için on kilometre uzaklıkta bir okula götürüyorlardı öğrencilerimi. Okulumuzu görmek istedim. Sıvası dökülmüş, sıraları kırılmış virane bir haldeydi çocukların yuvası. Çok ümitsizliğe kapıldığım sırada; yedi yaşlarında, kıvrık lüle lüle saçları olan, elma yankılı bir kız çocuğu yanıma geldi. “Hoş geldiniz yuvamıza öğretmenim.” dedi ve ağlamaya başladı. “Lütfen bizi bırakıp gitmeyin, o yolları traktörle gitmek istemiyorum çünkü sabahları çok üşüyorum.” dedi. O küçük kız çocuğu bana, öğretmenine, öğretmen olmuştu. Çabalamayı, ümidimi ne olursa olsun kaybetmemem gerektiğini öğretmişti bana. Ve o an; hayallerim, umutlarım yeniden yeşerdi. Artık ne olursa olsun büyük ümitlerle geldiğim bu okulu güzelleştirecek ve öğrencilerime bildiğim her şeyi öğretecektim. Çünkü öğretmen olmak, umut olmaktı.

Okul neydi? Üstü çatılı dört duvar mıydı? Hayır. Okul, sevgiydi, emekti, umuttu. Biz de bu şiarla okulumuzun tamiratını yaptık, yuvamızı güzelleştirdik. Biliyor musunuz? Şu an o yuvadan mezun ettiğim çiçeklerim; doktor, mühendis, hemşire, öğretmen ve daha nice güzel meslek sahibi oldular. Hatta içlerinden biri ilk önce başbakan ardından cumhurbaşkanı oldu.

Asla umutlarını yitirmemeyi, kendi yuvalarında öğrenmişti onlar. Çiçeklerimin deyişiyle: “İlkokul öğretmenleri asla unutulmazmış.” Ama ben de hiçbir öğrencimi unutmuyorum. Çünkü onların her biri bir fidandı. Ağaç olup yapraklar açtılar. Sonra da meyvelerini verdiler tek tek. Bu mutluluk, bir öğretmen olarak bana sonsuza kadar yeter. İyi ki canlara dokunmuşum, iyi ki öğretmen olmuşum.

Yaptığım bu meslek, yalnızca bir kazanç yolu muydu?

Kazandırdığı şey para mıydı sadece? Öğretmenlik, yavrularını tek tek işleyip onların yollarını kendileri çizmesine yardımcı olmaktı. Başöğretmenim, Mustafa Kemal öğretmenimdi, öğretmenin de öğretmeni vardı. Başöğretmenimi hiç görmedim ben. Bana bıraktığı miraslar -düşünceleri, hedefleri, amaçları- yolumu çizmemde en büyük kaynak olmuştu bana.

Bizim günümüz; yalnızca 24 Kasım değil, çiçeklerimizin açtığını gördüğümüz her gündü. Hayatımda “İyi ki” lerin başı hep çiçekleri koparmadan, incitmeden, yaralamadan koklamaktı. Yani öğretmen olmaktı, umut olmaktı.

DÜNYA ERKEKLER GÜNÜ

GÜNDEM

Dünya Erkekler Günü'nden Haberiniz Var mıydı?

Dünyada neredeyse her gün bir özel gün olarak kutlanıyor. Hatta açıp baksak bir yılın tüm günleri için kutlanacak birkaç şey mutlaka vardır. Bu günler, belirli kitlelerin, toplumların yaşantılarına göre değişiklik gösterse de, tüm dünyaca benimsenmiş ve bireylerin kendilerini özel hissettikleri günler de mevcut. Bana kalırsa bu günlerin en önemlileri 'Kadınlar Günü' ve 'Anneler Günü'. Ancak bu yazı bu çok özel iki gün ile ilgili değil.

Biz erkeklerin de bir günü olduğunu biliyor muydunuz? Hayır, 'Babalar Günü'nden bahsetmiyorum. 19 Kasım günü dünyada elli yedi ülkede Dünya Erkekler Günü (International Men's Day (IMD)) olarak kabul ediliyor ve kutlanıyor.

İlk kez 1992 yılında Thomas Oaster tarafından dile getirilen Erkekler Günü projesi, 1993 ve 1994 yıllarında başarılı bir şekilde organize ediliyor ancak 1995 yılındaki yetersiz katılım nedeniyle Oaster sonraki yıllarda projeyi sürdürmeme kararı alıyor. Proje 1999 yılında yeniden başlatılıyor ve o günden bu yana farklı ülkelerde düzenlenen etkinliklerle kutlanıyor. ABD, Kanada, Çin, Singapur, Danimarka, Avustralya ve Birleşik Krallık (İngiltere, İskoçya, Kuzey İrlanda ve Galler) Erkekler Günü'nü kutlayan ülkelerden bazıları.

Dünya Erkekler Günü, Dünya Kadınlar Günü'nün aksine, henüz Birleşmiş Milletler tarafından resmi olarak tanınmış değil. Ay-

rica Kadınlar Günü'yle kıyaslandığında bir takım feci deneyimler sonrasında ortaya çıkan tepkiler, protestolar ve hak mücadeleleriyle elde edilmiş bir kazanım da değil; benim düşüncem böyle olmasına gerek de olmadığı yönünde, erkekler günü daha çok akademik bir proje.

“Zaten her gün erkekler günü değil mi?” diye düşünmeden önce şunu akla getirmenin faydalı olduğuna inanıyorum: Dünya Erkekler ve Dünya Kadınlar Günü “cinsiyet-odaklı” günler olmalarına rağmen, birbirlerinin ideolojik ayna görüntüsü değililer çünkü her ikisi de erkek ya da kadınlara özel olduğu düşünülen meselelere dikkat çekiyorlar. Yani iki günü birbiriyle yarıştırmamanın bir anlamı yok.

Bu kıyas meselesini benim ortaya atmamın sebebi ise okurların dikkatini, “peki bunun hakkındalık” (whataboutism) yapmadan, erkekler gününün önemine çekmek.

Dünya Erkekler günü, ebeveynlerin erkek çocuklarına yabancılaşması, istismar, evsizlik, intihar ve şiddet dâhil olmak üzere erkeklerin karşılaştığı birçok soruna yönelik küresel bir farkındalık günüdür. Dünya Erkekler Günü'nü kutlamanın hedefleri “Erkekler Günü'nün Altı Temel İlkesi” adı altında ele alınmaktadır. Bunlar:

Sadece film yıldızları ve sporcular değil, her gün düzgün, dürüst hayatlar yaşayan çalışan erkekleri de olumlu erkek rol modelleri olarak teşvik etmek.

Erkeklerin topluma, çevrelerine, evlilik ve çocuk bakımına yaptıkları katkıları kutlamak.

Sosyal, duygusal, fiziksel ve ruhsal yönlerden erkek sağlığına ve refahına odaklanmak.

Sosyal hizmetler, toplumdaki tutum, beklentiler ve hukuk alanlarında erkeklere yö-

nelik ayrımcılığı vurgulamak.

Cinsiyet ilişkilerini geliştirmek ve cinsiyet eşitliğini teşvik etmek.

İnsanların güvende olabileceği ve tam potansiyellerine erişebilecekleri daha iyi bir dünya yaratmak.

Özellikle Birleşik Krallık ve Avustralya'da Dünya Erkekler Günü'ne özel pek çok etkinlik düzenlenmektedir. 2022 yılında Birleşik Krallıktaki etkinliklere altı yüz organizasyon katılmış ve Erkekler Günü'nün önemi İngiliz parlamentosunda görüşülmüştür.

"This International Men's Day let us recognise and celebrate the incredible contribution that men and boys make to our society – and make sure that they are not alone to suffer in silence." **Former Prime Minister, Boris Johnson, MP**

"Uluslararası Erkekler Günü, erkeklerin ve erkek çocuklarının toplumumuza yaptıkları inanılmaz katkıyı tanıyıp kutlamamıza ve sessizce acı çekenlerin yalnız olmadıklarından emin olmamıza olanak sağlıyor." **Boris Johnson, Eski Başbakan ve Parlamento Üyesi**

Yukarıda bahsedilen altı temel ilkeye ek olarak, her yıl isteğe bağlı olarak erkekler gününe özel ikinci bir tema da koordinatörler tarafından öne sürülmektedir. Bu temalar yüksek orandaki erkek intiharları, erkek sağlığı (erkek kanserleri, işyerlerinde yaşanan ölümler vb.), toplumda erkeklerin, erkek çocuklarının ve babaların negatif tasvirleri gibi erkekleri etkileyen bazı konulara değinilmesine yardımcı olmaktadır. 2018'de "Olumlu erkek rol modelleri", 2020'de "Erkekler ve erkek çocukları için sağlık", 2021'de "Erkekler ve kadınlar arasında daha iyi ilişkiler" bu temalardandırlar.

2023 yılının temaları ise "Sıfır Erkek İntiharı" ve "Sağlıklı Erkek, Sağlıklı Dünya"dır.

Dünya Erkekler günü, erkeklerin ve erkek çocuklarının yaşamlarını, başarılarını ve uluslarına, toplumlarına, ailelerine, evliliklerine ve çocuk bakımına yaptıkları katkılardan dolayı onları kutlamak için bir fırsattır.

Dünya Erkekler Günü henüz Türkiye'de resmi

olarak kutlanmıyor ancak bizler okulumuzda bir ilki gerçekleştirebiliriz. Sevgili kadın okuyucularımız, eşlerinizin veya partnerlerinizin Erkekler Günü'nü kutlamayı unutmayın; alışık olmadıklarından tepki vermeyeceklerdir, siz yine de yapın. :D

Sevgili kız öğrencilerimiz, çevrenizdeki, sınıfınızdaki erkek arkadaşlarınızın, erkek kardeşlerinizin olumlu bulduğunuz özelliklerini takdir edin, onlara gelişimlerinde yardımcı olun.

Ve değerli erkek okuyucular, öğrenciler ve meslektaşlarım... Her gün üstüne düşen vazifeyi sessizce yerine getiren, pek de şikâyet hakkı olmayan sizler... Hayata karşı vazgeçmeden verdiğiniz mücadelenizde yalnız değilsiniz.

Dünya Erkekler Günü'nüz kutlu olsun.

Kaynaklar:

https://en.wikipedia.org/wiki/Father's_Day

<https://www.cnnturk.com/yazarlar/guncel/rehaerus/sahi-neden-dunya-erkekler-gununu-kutlamiyoruz>

https://www.bbc.com/turkce/haberler/2015/11/151119_erkekler_gunu

<https://internationalmensday.com/objectives-of-imd/>

<https://ukmensday.org.uk/>

<https://hansard.parliament.uk/Commons/2022-11-17/debates/7CD1983D-4676-4570-A1E3-5F406D369826/InternationalMen%E2%80%9999SDay>

<https://www.internationalmensday.info/about>

https://www.internationalmensday.info/healthy_men#:~:text=The%20IMD%202023%20theme%20%E2%80%93%20Healthy,Take%20action%2C%20stay%20healthy!

Mustafa Özbek/ İngilizce Öğretmeni

20 KASIM DÜNYA ÇOCUK GÜNÜ

Aslıhan Şahin 11/A

GÜNDEM

Bundan yaklaşık 5 buçuk yıl önce doğmuş, az biraz huzurlu hayatıma girişini yapmış bir erkek kardeşim var. Kardeşime çocukların nasıl hakları olmasını istediğine dair bir soru sorduğumda bana tek kelimeyle cevap verdi: Telefon. Şaşırmadım, şaşırmadık. Çocuklara bu konuda en büyük ayıbı büyükleri olarak biz yapıyoruz ama bu çok başka bir konu, şimdilik kenara alıyorum.

Birleşmiş Milletler 1945'te kuruldu. Birleşmiş Milletler Genel Kurul'u tarafından İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi 1948'te kabul edildi. Ardından çocuk hakları için önemli bir adım olan Birleşmiş Milletler Çocuklara Yardım Fonu (UNICEF) kuruldu. 20 Kasım 1959 yılında ise Birleşmiş Milletler, Çocuk Hakları Bildirgesi'ni kabul etti. Bu bildirgedeki Çocuk haklarına dair sözleşmeyi, Birleşmiş Milletler 20 Kasım 1989'da; Türkiye ise 14 Ekim 1990'da imzalamıştır. Bu kadar bilginin ardından sözleşmenin içeriği kısmına geçebiliriz.

54 madde içeren Çocuk Haklarına Dair Sözleşme, 18 yaşını doldurmamış her bireyin çocuk olduğunu ve çocukların maddelerde yer alan haklarının sözleşmeyi imzalayan taraflarca korunacağını taahhüt eder. Genel olarak altı çizilen birkaç konudan biri tarafların her zaman çocuğun en yüksek yararına göre hareket etmesidir. Sözleşmeyi kabul eden 193 devletten beklenen tutum bunu üzerine kurulu. Her çocuk ane babası tarafından bakılıyor olsa dahi yaşam standartlarının daha da iyi olması için devlet tarafından çalışmalar yapılmalıdır. Okul ve sosyal hayatında zarar görme-

den eğitim ve öğretiminin devamlılığı sağlanmalıdır. Bu anlamda da gerekli durumlarda maddi manevi yardımlar devlet tarafından düzenlenmelidir. Çocukların kendi kültürlerine göre yetiştirilmesi de en çok dikkat edilen hususlardan biri. Sonuç olarak toplumu bir arada tutan değerlerin devamlılığı toplum için gereklidir. İnsan karakterinin büyük ölçüde tamamlandığı çocukluk döneminin sağlıklı bir şekilde geçirilmesi devletin, toplumun hatta ve hatta evrensel anlamda insanlığın bütün çocuklara karşı görevidir. Sevgiyi, saygıyı, merhameti ve çeşitli şekilde insanı insan yapan duyguyu çocuklar bizden öğrenecek. Biz de onlardan düşüncelerin en saf ve kötülüğün yapay olarak eklenmediği hallerini öğreneceğiz.

Çocuklardan, haklarından bahsedip de Ata'mdan bahsetmezsek olmaz. 29 Ekim 1923'ten itibaren Türk halkı olarak Ata'mızdan çok şey öğrendik. Zaman geçtikçe ve tarih yeni olayları bünyesine aldıkça öğrenmeye devam da ediyoruz, edeceğiz. Dünyada çocuk haklarıyla ilgili ilk metin yani Cenevre Çocuk Hakları Bildirisi 1924'te Milletler Cemiyeti tarafından kabul edildi. Bildiriyi imzalayan ilk 5 liderden biri Atatürk'tü. Sadece diplomaside değil kendi hayatında da gördüğümüz üzere çocuk sevgisini bizlere örnek olarak da göstermiştir. Ondan öğrendiğimiz onca şeyden en önemlisi de budur. Tarih kaç lideri çocuk sevgisiyle hatırladı ki?

Hepimiz potansiyel birer rol modeliz. Sabah durakta karşılaştığımız bir çocuk, her akşam eve dönerken kapıda denk geldiğimiz bir çocuk ya da sadece bir kere gördüğümüz bir çocuk da olsa hepsine karşı biraz yükümlülüğümüz var. Doğruyu bulmalarına yardımcı olmak, gelecekteki insanlığın bir adım önümüzde olmasını sağlamak hepimizin görevi.

YUSUF İLE ZÜLEYHA

10/C Sınıfı

EDEBİYAT/MESNEVİ

"Mesnevi yazabilir misiniz?", "Şiir yazabilir misiniz?" Bir sınıfta bu soruları sorduğunuzda çoğunlukla "Hayır" cevabını alırsınız. Oysa birkaç deneme sonrasında öğrencilerimiz aslında neler yapabileceklerini keşfetmeye başlarlar. İşte ders esnasında her beyti bir öğrenci tarafından yazılmış bir metin ve mesnevimiz hazır... Divan şiiri geleneğini ve eski hikâyelerin nasıl anlatıldığını deneyimleriyle öğrenen öğrencilerimizi şiir dünyasında daha çok görmek isteriz.

*Yedi yaşında bir Yusuf, topraktan
Peygamber müjdesi vardı Allah'tan*

*Zeliha ve Kotifar evlendiler
Ama Zeliha o sureti düşler*

*Geldi haber sessizce rüyasında
Ay ve güneş yıldızlar arasında*

*Bulunca Yusuf'u köle pazarında
Anladı aşktır bu gelen sonda*

*Yakup müjde rüyasını anlattı
Kardeşleri de Yusuf'u kıskandı*

*Yusuf gelince Kotifar demiş ki
Zeliha sen sev, say, gör bu sabiyi*

*Aldanmış kardeşler bulmuşlar fikir
Fakat önce çekmelilerdi zikir*

*Attılar önce Yusuf'a iftira
Sonra koydular Aziz'i zindana*

*Duydular Yusuf Peygamber olacak
Dediler o kuyuya atılacak*

*Herkes Yusuf'u haksızdır sanar
Ta ki davanın bitmesine kadar*

*Almışlar gömleği yürüyüp yolu
Kuyunun dibinde başladı sonu*

*Hücreden çıkınca hepsi donuverdi
Yusuf'u görünce adını unutuverdi*

*Söylediler öldüğünü Yusuf'un
Ama kalbi bulanmadı Yakup'un*

*Zeliha atmıştı Yusuf'u zindana
Kurtuluşuydu tabir ettiği rüya*

*Kana bulanan gömleği kurt yemiş
Duyunca Yakup inanmam demiş*

*Rayyan'ın rüyasını bildi Yusuf
Mısır'ın Aziz'i yakışıklı Yusuf*

*Tüccar rüyasında görmüş kuyuyu
Sonunda aramış bulmuş yavruyu*

*Köleyi aziz yapan gücü görünce
Başladılar Allah'a iman etmeye*

*Satıldı kuyudaki Yusuf tüccara
Vardı Zeliha Mısır Aziz'i Kotifar'a*

*Zeliha ki Yusuf'la karşılaştı
Gençleşip onunla sona vardı*

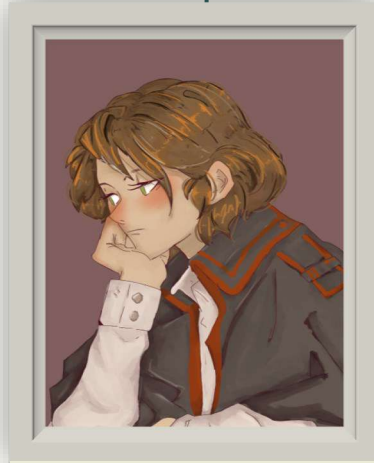
*Zeliha gördü rüyada bir suret
Evlendi Kotifar'la bir cesaret*

*Birleşti Zeliha'yla Yusuf niyette
Ama hiçtir ömürler ölüm ile*

“MÜHİMİYET”

DENEME

Pişmanlık ateşine hangi günah dayanır? Gözden akan yaşa hangi ateş dayanır? Bir mum ki bu, yandıkça ışık saçan, eridikçe parıldağan. Şimdi söyleyin bana, mum yanmak, yanıp tutuşmak için var değil midir zaten? O halde nedendir bu yakınma? Nedendir bu sancı? Neden varım sorusuna, yanmak için, diye cevap verebildiği sürece insandır insan. “Her yanıfta bir isyan.” Doğarız büyürüz ve ölürüz. Hayat süreci, eşit olmayan bu üç parçaya bölünmüştür. O ne doğmadır ki hiçbir şeyi seçemediğin ve o ne ölmüdür ki zamanını bile bilmediğin. Bir de ortasında büyüme vardır ki bunun, en çetrefillisi de budur. Büyüdükçe ne çok şey öğreniriz. Ne çok şey

Çizim: Zehra Kapcak 9/B

unuturuz. Ne çok şey kaybeder ve ne çok şey kazanırız. Hayat, bir denge oyunudur. Bazen kazandığımızı sandığımız şeyler, aslında kaybettiklerimizdir. Bazen kaybettiğimizi sandığımız şeylerse, aslında kazandıklarımız olur. Hayatın anlamı, bu dengeyi kurmakta mıdır? Yoksa bu dengeyi bozmakta mı? Herkesin cevabı farklıdır. Ama hayatın gerçeği, hepimiz için aynıdır. Hayat, bir gün sona erecektir. O gün geldiğinde, geriye baktığımızda ne göreceğiz? Hayatımızın anlamını bulabildik mi? Yoksa hayatımızın anlamını kaçırdık mı? Hayatımızın anlamını bulmak için ne yaptık? Ne feda ettik? Ne kazandık? Ne kaybettik? İşte bunlar, bu çetrefilli yolda insanın kendine sorması gereken en mühim sorulardandır.

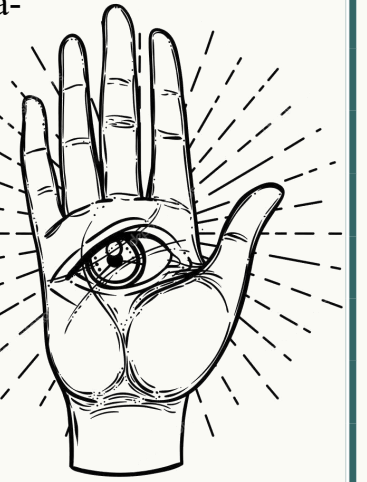
Yunus E. Kavak 11/E

ANLAŞILMAMAZLIK

DENEME

Ucu kırık bir kalemle yazılmaya başlandı hikâye. Harfler yazıldıkça mürekkep aktı, aktı ve aktı. Siyaha boyanan sayfada tek bir harf bile görünemez oldu. Karanlığın içinde kayboldu tüm sözcükler. Bir karanlığın içinde kayboldum ben. Hiçbir zaman anlaşılmadım. Anlatmaya çalıştıkça karalandım, le-

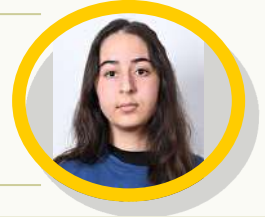
kelendim ve bu siyahlığa hapsoldüm. Açtığım her yeni sayfada kalemi tutarken ellerim titredi. Kelimeler, beni kabul lenmedi. Küskünüm bu yüzden cümlelere, küskünüm kalemime, küskünüm kendime.

Zehra Köse 10/D

Bir Grup: THANK'S

Elifnaz Baytaroğlu 12/B

TANITIM

Herkese merhaba, ben 12/B sınıftan Elifnaz. Size Hatay'daki arkadaşlarımla kurmuş olduğumuz topluluktan yani "THANK'S"ten bahsetmek istiyorum.

Biz kimiz? Hatay Fen Lisesinde okuyan lise öğrencileriydik. Depremden önce yaş yaş bu topluluğu oluşturmaya başlamıştık ama depremden sonra maalesef hepimiz başka şehirlere dağıldık. Bu yüzden tekrar başlamamız Nisan'ın sonunu buldu. Şimdiyse yaklaşık 100 kişilik bir aile olduk.

Thank's nedir? Başka dillerde konuşma becerilerini geliştirmek isteyenleri bir araya getirmeyi amaçlayan bir topluluğuz. Etrafımızda ücretsiz olan çok az programın olduğunu ve programlara güvenemediğimizi fark ettik. Bundan dolayı bizim hedefimiz güvenli ve herkesin birbirine saygı gösterdiği bir ortam oluşturmak. "Yeni öğrendiğim dilleri konuşurken hata yaparsam benimle dalga geçerler mi?" diye düşünmeden rahatça konuşabileceğin bir ortam bulacaksın kendine.

Buluşmalarımızı Zoom'da gerçekleştiriyoruz. Her Zoom'da, Zoom'u takip eden bir lider bulunuyor. Bu liderler sizi konuşmaya teşvik etmek ve o güvenli orta-

mı sağlamak için varlar. Peki bu Zoom'larda neler yapıyoruz?

- Oyunlar oynuyoruz.
- O gün seçtiğimiz konu hakkında konuşuyoruz.
- Bazen de sadece havadan sudan konuşuyoruz.
- Ve bunun dışında WhatsApp gruplarımızdan deyimler paylaşıyor ve gündelik konuşmalar yapıyoruz.

Şu an İngilizce grubumuzda bir değişikliğe gideceğiz. (6 haftalık bir program başlatmayı düşünüyoruz. Ins-

stagram hesabımızdan duyurusunu yapacağız.) Almanca için formumuz açık ama şu an yeterli sayıya ulaşamadığımız için grubu açamıyoruz. (Almanca öğrenmek istiyor-

sanız formu doldurabilirsiniz, grup açıldığında sizi direkt ekleriz.) Hedefimiz Thanks'e yeni yeni diller eklemek. Bunun için çalışmalarımız devam ediyor o yüzden Instagram hesabımızı takipte kalın...

Ekibimize tasarım alanında gönüllüler arıyoruz. (Ekibimize yer almak istiyorsan Instagram hesabımızdaki "Thank's Volunteer" formunu doldurabilirsin.)

Takip Etmek İçin:

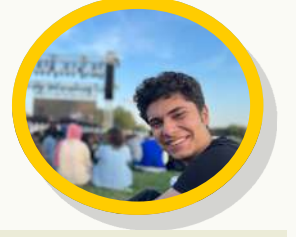
Instagram adresimiz:

@thanks.communityy

YABANCI İLE BULUŞMA

ÖYKÜ

Arif Bekdik/ Mezun

Havası nemli, kokusu ise pek hoş olmayan bir mekândı. Etraf pek kalabalık olmasa da İstanbul'un klasik uğultusu yine de kulaklarında misafir olmuştu. Yoğun çalışma temposunun hayatına misafir ettiği bu uğultu, artık kovulmasına rağmen kulaklarında kalacaktı. Evet, saygısızcaydı ama inatçı tavrına boyun eğmek zorunda kaldı. Bazıları, buna "alışmak" diyordu. Ne hoş bir güzelleme!

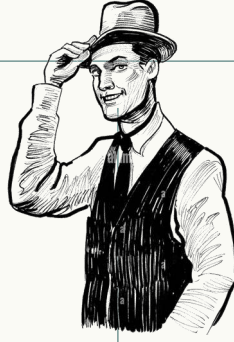
Çevresine bakındı. Davet üzerine geldiği bir mekânda ayakta dikiliyordu. "Bazı insanlar gör-gü nedir gerçekten bilmiyorlar. Birisini davet edip önemsememek, ondan

önce gelip yer tutamamak, beceriksizlik değil de ne?" İçinden geçirdiği tüm bu düşünceler, ondan izinsiz konuşurcasına suratında bir renk değişimine sebep oldu. Ayakları yere ritmik vuruşlar yapıyor, en azından bu kokuşmuş yerde bir garson kendisine en güzelinden olmasa da bir yer göstereceğini diye umut ediyordu. Yetmedi, lüks sayılabilecek saatine göz ilaştırdı. Meşguliyeti varmışçasına sesler de çıkardı ama nafiye... Kimse tınlamadı. Kimse yoktu etrafında, bunun bir etkisi olabilirdi yaşananlarda...

Acelecisi bir göz yorulduğundan mı bilinmez, işe yaramazdı. Kör biri ise kendisine ayrılan, mekânda bulunan tek masayı dahi göremezdi. Kör olan biri, sesi beklerdi... İlgiyi göremez, duyardı... Tercihini değıldi... O, zorundaydı ama her kör zorunda değildi. Yabancı, yeterince eğlenmişti. Artık bir şeyler yapmazsa, beyefendi sinir küpü olarak mekânı terk edecek gibiydi. Elini hafifçe kaldırdı "Buyurunuz beyefen-

di" diye fısıldadı. Fısıltıdaki beyefendiye odaklanabilen kişi, önünde duran masayı görememişti... (Ne denli ironik!) Aradığı ilgiyi görünce renklerinden sıyrıldı, havasını da yanına aldı, oturdu. Pardon, teşrif etti masaya..!

"Gerçekten büyümüşsün be..! Söylediklerinde, 'Yalandır.' diye geçirirdim içimden. Belki de hayal ettiğim buydu... Ondan dolaydır ki seni; boynu kısa, yüzü biraz daha yuvarlak, yanakları belli, gözleri neşeli görürüm sandım. Oysa, karşımda sonbahardaki çınar var sanki... Gölgesine ihtiyaç olmayan, altında uykulayanı kahve yaprakları içinde boğan, yanından geçenlerin tekmeler atıp gülüştükleri ama darbelere rağmen hiç sarsılmayan sağlam ve sıkıcı bir sonbahar çınarı..." dedi yabancı. Amma çok şey anlattı... Beyefendi de sadece dondu kaldı. Kimin nesiydi küçüklüğünden tanıdığı bu alelade komşu? Yok, komşuları böyle "paspal" gözükmezdi. Ayrıca bu kadar duygusal konuşabilecek insanlar değildi. Onlar; yalnızca lüks evlerindeki balolara uğrayan, sahte gülüşler atan, yabancı insanlardı. Beyefendini suratını hayal edebilecek kadar tanıdık değillerdi. Uzaktan bir akraba? Olmazdı, elit bir ailede çok akraba olmazdı. Şirketin o kadar ortağı kaldırabilecek bir bünyesi yoktu. Olsa; anne ve babası, odasında duvarla top oynayan bir çocuğu tek başına bırakmazdı herhalde... Onun yanaklarından süzülen göz yaşlarını umursamazlık yapmazlardı ki kardeş özlemi çekmesin... Olmayan kardeşine özletmezlerdi, doğacak olan kardeşini... "Aldırdık" demek yerine, "Ölü bebekmiş." demezlerdi... Hiçbir anne baba, bu denli bençil olmazdı... "En azından sahiplensek ya" fikrini soya bir leke olarak görmezlerdi... Karşısındaki adamın kim olduğu fikrinden yola çıkıp hatıra gelen düşlerle, kör gözler titredi...

"Vay be, hâlâ o kadar büyümemiş demek ki... Zamanı geçmemiş sonbaharın... Gerçi, acelesi vardır sonbaharın; beklemez üç ayı... Seni en son gördüğümde; bu kadar aceleci değildin, biliyor musun? Bazen, gecikirdin... Öyle güzel geç kalırdın ki arkadaşlarından miras kalan gülücük, geç kaldığın evin önünde seninle dikilirdi. Saatlerce konuşurdun onlarla, üniversitenin bahçesinin yeşiline renk katardınız. Hâlâ konuşursun onlarla, değil mi? Yoksa sonbahar, ret mi etti yazı kışı... Sonrasında güneşi gelmeyen mevsimi kim ne etsin be çocuk..! Pardon, 'beyefendi'!" dedi yabancı. Yine susmak bilmedi ama konuşmayı da bir o kadar hak etti...

İlkbahar, kış, yaz... Onları dahi soldurdu

bizim sonbahar... Ne üzücü... Geç kalmayı sevdiiren arkadaşları... Sahiden, onlar nasıl soldu? Tabii ya; çalışkandı bizimki, soyadının hakkını vermeliydi, o şirkette çok başarılı olmalıydı..! "vakit" bir süre sonra gerçekten "nakit" oluyordu. Üzücü ama gerçektir... Geç kalmayı sevdiiren güzel detaylar, artık hayatında olmamalıydı. Beyin yanında efendisi olacaksa, bazı detaylara da yer yoktu. İyi ama bu kör gözler, vakit nakit olmadan önce görürdü... Gülünç ama... O gözleri, şahin dahi kıskanırdı. Düşününce bir yere geç kalsa ama en azından her şeyi farkında olabilse, neler olurdu? Nakit olmadan önce, zaman daha değerliydi sanki... En azından yanında kimse olmasa, gülümsemesi olurdu... Tıpkı yabancıнын hatırlattığı o günlerde... Geç kalabildiği, zamanın nakit olmaktan öte olabildiği o günlerde... Kampüsten çıkıp geldiği, üstü başı hafiften dağınık olduğu, ne bey ne de efendi olduğu o güzel günler... Yine titretmeyi başardı yabancı... O gözleri hissetmeye hasret ka-

lan ruha dokundu. Arkadaşlarını özlemiş olan yalnız ruha fısıldadı... Yalnız da olsa, şimdilerde en azından "var olduğunu" hatırlattı... Kim olduğunu önemsemeyi bıraktı yabancıнын. Yabancı, meğerse mevsimi hatırlatan zamanlardan sonbahar olduğunu belli eden zamanın tekrardan akışını sağlayan o yağmurmuş... Yabancı, sıkıcı sonbahar çınarının aklına bahar günlerini fısıldayan o detaydı...

Zamanı tekrardan akmaya başlayan adam, karşısındaki yabancıya baktı. İçi hala sıkıntılı, bazı çözülememiş düğümlere ev sahipliği yapıyordu. Ama bir nebze de olsa, rahatlamıştı... Saatini umursamıyor, hatta hatırına gelen onca şeyden sonra suratında bir tebessüm bile oluşuyordu...

Yabancıya doğru baktı... Kör gözleri; kendi yaşları ile yıkanmıştı, temizdi... Bakmakla kalmıyor, artık görüyordu. "Ne zaman? Nerede? Seni bir daha nerede bulabilirim yabancı? Söyle bana, yalvarıyorum... Sana çöplük dahi olsa, gelirim... Yeter ki söyle... Yalvaran, çocukluğundan gençliğine kadar bildiğin bu insanı kırma... Zamanını yeniden farkına varan; sadece çalışan bir mevsimde durmuş olan; bendeniz Sonbahar Çınarı, anlaşılana sızınle konuşmadan yaşamıyormuş ve sizi bir daha bulamazsa, yitip gidecekmiş... Lütfen bayım... Kırmayınız beni... Bir dahaki buluşma mekânını da söyleyiniz..." Yabancı gülümsedi, bu sefer uzun konuşmadı ve "Bir insan kendisine; 'yabancı diyecek kadar' uzak kalmamalı, öyle değil mi? Evindeki banyonun aynasından nasıl baktıysan bugün uzun uzadıya... Tavsiyemdir sana, arada bir bak bana... Ben ve sen... Aynı insanız ya... Senin en büyük hatan, sonbahar olmayı seçip bendeniz, 'yağmurunuzu' unutmak... Hiçbir insan, yalnız değildir... Kendisini arada sırada aynaya bakıp hatırlasa..." dedi

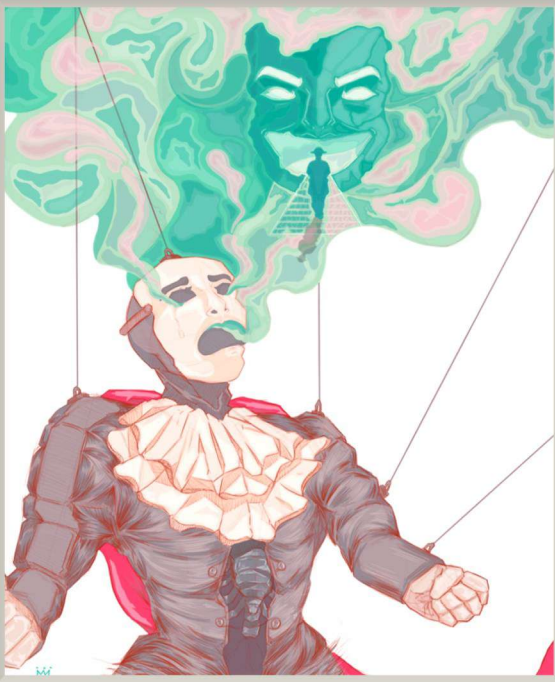
Kendinize Yabancı Olmamanız Dileğiyle

-SON-

YÜRÜYORDUM

HİKAYE

Ağaçlı bir yolun kenarında yürüyordum. Ya da yürüdüğümü zannediyordum. Acaba benim şu anda yürüdüğümü bile bilmediğim ama yürüdüğüm kanısına vardığım düşünce doğru muydu? Etrafımda yürürken bakındığım ağaçlar, banklar gerçek miydi yoksa aklımın bana oynadığı bir oyun muydu? Ben var olma simülasyonunu canlandıran bir

Çizim: Enver Ege Kocatürk 11/D

denek miydim? Gerçekten var mıydım? Bu kanlı canlı vücudum, adımımı atarken zihnimde, sinir sistemimde gerçekleşen karmaşık süreç gerçekten benim irademle, isteğimle mi gerçekleşiyordu yoksa başkası benimle bir kukla gibi oynuyor muydu? Etrafımda yürüyen insanlar, bankta oturan insanlar kendi istekleriyle mi oturuyorlardı? Yoksa birisi yö-

netiyor muydu? Hepsinden önce, bu insanlar var mıydı, yoksa bunların hepsi bir rüya mıydı? Acaba bir insan rüyasında rüya gördüğünü görebilir miydi? Görürse ne olurdu? O zaman rüya dediğimiz şeyin amacı ne olurdu? Her rüya gördüğümüzde acaba nereye gideriz? Bu rüyaları nasıl zihnimizde canlandırırız? Yoksa bizim her gün rüya diye tanımlayarak hayal ettiğimizi zannettiğimiz anlar bütünü, başka insanların hatta belki de başka evrendeki kişilerin gerçekliği miydi? Eğer öyleyse rüya görmek bir iletişim midir? İletişim değilse nedir? Acaba ben şu anda bu düşünceleri aklımdan geçirirken rüya mı görüyordum, yoksa bütün bunlar gerçek miydi? Kafam yine karışmaya başladı. İşte bütün bunların hepsini düşünürken ağaçlı bir yolun kenarında yürüyordum.

Yusuf Emin Başol 11/E

GÖZLER

Gözlerin de yalan söylemiş bana.
Sana karşı suçum sevmekti anla.
Bakamam gözlerine bundan yana,
Söyle neden yaptın bunları bana?

Gözlerin kadar parlak olmasa da,
Seninle yıldızları izlemiştik.
Yıldızlar kadar yakın olsak da,
Aşkınla beraber kimsesizdik.

M. Nuri Bulut 11/C

KARŞINIZDA: ŞÜKRAN AYDIN

RÖPORTAJ

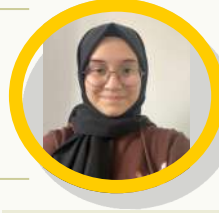
Selamlar gazete YBFL okuyucularımız. Bu sayımızda sizlere okulumuzda 10 yıl boyunca eğitim veren, okulumuza çok büyük katkılar sağlayıp Sarkuysan Anadolu Lisesine müdür yardımcısı olarak atanan kıymetli öğretmenimiz Şükran Aydın ile sohbetimizi sunuyoruz. İyi okumalar dileriz.

Öncelikle kendinizden bahsedebilir misiniz?

Çok zor bir soru sordunuz. Öğrenciler hep yaşımı merak ediyordu ve bugün ilk kez bir sınıfa 54 yaşında olduğumu söyledim. Bildiğiniz üzere Almanya'da doğdum. Çocukluğum, gençliğim Almanya'da geçti. Orada biraz üniversitede okudum, bir sene sonra Türkiye'ye geldim, tekrar üniversite sınavına girip Atatürk Üniversitesine gittim ve Alman Filolojisi okudum. Zaman zaman sınıfta da anlatıyorum, biliyorsunuz, ben de anı çok fazla. Hayatımda hiç köyde yaşamamıştım. Atanmadığım ilk zamanlarda köyde sınıf öğretmenliği yaptım suyu, elektriği olmayan; benimle aynı dili konuşmayan bir köyde hiçbirini unutamayacağım gerçekten çok güzel anılar biriktirdim.

O unutamadığınız anlardan birini bizimle paylaşabilir misiniz?

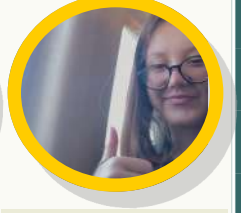
Kocaman kapkara gözlü, upuzun saçlı cin gibi küçük bir kız vardı ismi Sultani idi. Uçurtma etkinliği yapılmıştı yanıma gelip uçurtmalarını uçuramadıklarını söylediler ben de küçükken çok fazla uçurtma yapmıştım, Almanya'da yaşadığımız yer biraz yüksekteydi çok fazla rüzgâr vardı uçurtma şenlikleri de olurdu ve

Hatice Kübra
Tezcan 10/D

Yunus Emre
Kavak 11/E

Zeynep Tunç
11/D

kendi yaptığımız uçurtmaları uçururduk o yüzden uçurtma konusunda uzman saydım kendimi o gün. "Aa" dedim "Sen bunun dengesini yapamamışsın ve bunun kuyruğu yok." Siz bilmezsiniz eskiden kitaplarımızı kaplardık Sultani'ye para verdim "Git istediğin bir kabı al." dedim. Sonra biz de uçurtmaya güzelce kuyruk yaptık ama Sultani beni çok dikkatle izliyordu sonra bana "Öğretmenim maşallah ne kadar çok biliyorsunuz." dedi. Ben de ona "Senin kadar olmasa da ben de biliyorum bir şeyler." dedim. Sultani çok komikti beni çok eğlendiriyordu, en arka sırada otururdu. Hatta bir gün onları sınıfta güldürürken bana geldi ve dedi ki: "Allah belamı versin sen ne kadar komik bir öğretmensin." Sultani ile böyle çok anımız vardı.

Uzun yıllar Almanya'da yaşamışsınız oradan buraya geldiğinizde yaşadığınız kültürde değişimlerden bahsedebilir misiniz?

Türkçe bilmiyordum ki bildiğiniz üzere ben çok konuşan bir insanım. Sınıfta ise hiç konuşmazdım anlamazdım da zaten öylesine bakıyordum. Ben buraya 20 yaşında geldim aslında hiç Türkçe bilmiyor değildim, sizin şu anda bildiğiniz Almanca kadar ben de o zaman Türkçe biliyordum. Türkçe bilmememin sebebi de yaşadığımız yerde hiç Türk olmamasıydı. Üniversitede bile hiç konuşamıyordum ve bir hocam biraz benimle ilgilenmeye başladı. Ömer Seyfettin hikayeleri ile başladık. "Kısa kısa hikayeler sen seversin." dedi. Okudukça da ufkum genişledi ve aynı zamanda dil öğrendim. Zaten etrafımda da Türkçe konuşuluyordu. Sanırım biraz da dil yeteneğim var bu yüzden çok çabuk öğreniyorum.

20 yaşında öğrenmeye başlamanıza rağmen çok iyi bir şekilde konuşabiliyorsunuz.

Dediğim gibi ben zaten bir dili altı ayda çok güzel bir şekilde öğrenebiliyorum. İlk çalıştığım köy Arap köyüydü ve ben Arapça konuşuyordum onlarla çünkü Türkçe bilmiyorlardı. Yol yok, su yok, elektrik yok. Televizyon olsa en azından çocuklar duyduklarıyla çat pat bir şeyler öğreneceklerdi. Okula geldiklerinde sadece "Öğretmenim." diyebiliyorlardı ama sevimli güzel şeylerdi.

Peki sizce Almanya'da üniversite okusanız daha mı iyi olurdu?

Ben kadere inanan bir insanım yani "Şöyle olsaydı..." falan yok bende. Orada olsaydım öğretmenlik okumazdım, Alman dili de okumazdım. Hep doktor olmak istemiştim. İyi ki de olmamışım çünkü o zaman insanlara dokunamazdım çünkü ben eminim ki 30 yıldır geride bıraktığım öğrencilerim beni illaki bir şekilde hatırlayacaklar.

Yücel Boru'ya dair hatırlayabileceğiniz anılar hakkında da konuşmak istiyoruz.

Ben bu okulun kurulduğu yıldan beri burada çalışıyorum ve şu anda en eski üç öğretmenin-den biri benim. Zeki hoca, ben, Meral hoca. Nurcan hoca da var ama Nurcan hoca başka bir okula gitti, geri geldi. Bir anımdan bahsedeyim. Arabamızı eskiden okulun bahçesine park ediyorduk. Ebrar diye bir öğrenci (sanırım şu anda Çapa'da okuyor) dışarıda top oynarken arabanın arka sileceğini kırmış. Ben her insanın olduğu gibi her malın da bir ömrü olduğunu düşünürüm. Ebrar'ın da dersine girmiyordum ve okulumuza yeni gelmişti. Benim arabam olduğunu öğrenince beni aramış ama bulamamış arabanın arka camına not yazmış: "Hocam arabanızın sileceğini ben kırdım, Ebrar falanca sınıfta" adını soyadını yazmış özür dilerim diye not bırakmış. Ben arabamdaki değişikliği hiç fark etmedim bile aceleyle çıktım. Ertesi gün de çok güzel mor bir kalem bir de küçük bir not defteri ve bir şiir kitabını özür babında hediye etti. Odama geldi, tanıştık. Ben de "Gerek yoktu, senin not yazman bile beni o kadar çok sevindirdi ki..." demiştim. Gerçekten çok güzel, erdemli çocuklar var. Hepiniz çok güzelsiniz.

Peki öğretmenlik sizin için ne ifade ediyor sorusuna bir cevap verebilir misiniz?

Dediğim gibi öğretmenlik "İnsana şekil veren kişi" demek benim için. Atatürk de "Gelecek sizlere emanettir." diyor. Öğretmenler ülkenin aynasıdır, ülkeye yön veren kişidir.

Bizlere verebileceğiniz önemli tavsiyeler nelerdir?

Her şeyden önce sevin. Her şey sevmekle başlıyor, önce kendinizi sevin. Kendini seven; insanı sever, doğayı sever, hayvanı sever ve doğayı seven insandan da zarar gelmez. Dünyadaki en kıymetli şey sevmek sonrasında akademik başarı vs. gelir zaten. Günümüz çağında bilgiye ulaşmak o kadar kolay ki kimseyi diline, ırkına, yaşam tarzına göre eleştirmemek lazım. Herkesi olduğu gibi kabul etmek lazım. Çiçekler bile farklı farklı renklerde bir araya gelerek nasıl güzel manzara oluştururlar, onun gibi kabul etmek gerekiyor.

Hobileriniz nelerdir?

Müzik, müzik, müzik... Şarkı türkü söylüyorum, seviyorum müzikle ilgilenmeyi. Arada bir kara kalem resim yaparım, örgü yapmayı çok seviyorum, küçük boncuk işleri el işleri yapmayı severim. Kullandığım bir çok eşyayı kendim yapmışımdır. Küpeler, tokalar, kolyeler falan kocaman bir kutum var aklıma takıldıkça yaparım. Film izlemeyi çok severim. En sevdiğim film de Yeşil Yol, defalarca izleyebileceğim filmlerden. Bir de Hükümet Kadın'dır. Esprilerini bildiğim halde 100 kez izlesem 101. kez tekrar izlerim. Aynı zamanda Yeşilçam hastasıyım. Bir pano var, post-itlerin üstüne o gün kendimce güzel sözler yazıp yapıştırırım. Kartpostallar, küçük resimler falan da yapıştırırım. Küçük, güzel, cici şeyleri severim. Şiir okumayı çok severim, ezbere bildiğim tek şiir İstiklal Marşı ama şiir okumayı çok severim. Cemal Süreya, (Bursalıyım) hemşehrim Nazım Hikmet'i çok severim. Gerilim filmlerini severim, korku değil gerilim. Yapışkan, akışkan salyalar, sümüklü korku filmleri var ya hiç sevmediğim şey ama gerilim filmlerini seviyorum. Bir de böyle gerçeğe yakın bilim kurgu filmlerini severim, Marslı gibi filmler. Fiziğe inanılmaz ilgim var, fizikle ilgiliyse de çok severim. Belgesel izlemeyi de severim.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey varmı?

Hepinizi çok çok seviyorum. Teşekkür ederim.

Buraya kadar okuduğunuz için teşekkür ederiz :) Ayrıca röportajda bize yardım eden Elif Eylül Kural'a, Berrin Diyar İlhan'a ve yazıya geçirmemizde büyük emekleri olan Hatice Kübra Tezcan'a çok teşekkür ederiz... Sonraki röportajlarda görüşmek üzere...

YBFL'DE NELER OLUYOR

HABER

Yaklaşık 1 ay süren uzun soluklu bir serüvenin ardından 26 Ekim Perşembe günü sonuna geldiğimiz sınıflar arası futbol turnuvasımız, 12/E sınıfının şampiyonluğu ile sonuçlanmıştır. 11/B sınıfı karşısında kıyasıya bir mücadele vererek ter dökken 12/E, 1-1 biten skorun ardından an-

cak oyunun penaltılara kalmasıyla şampiyonluk zevkini tadabilirken 11/B sınıfı ise kaçırıldığı bir penaltıyla 2. olmuştur. Bu sırada üçüncülük için karşı karşıya gelen 11/D ve 10/C maçı ise, 11/D'nin 3.lüğe yakışır bir şekilde attığı 3 gol sonrası madalya almaya hak kazanmasıyla tamamlanmıştır.

Kıymetli Okşan hocamızın önderliğinde düzenlenen ve 10 Kasım Cuma günü grup maçlarının sonuna geldik... Gelecek maçlar gruptan çıkan takımlar arasında oynanacak olup bu haberin yazılmasında büyük katkılar sunan Kaan Taha Cebeci'ye teşekkür ediyoruz.

100. Yıl Cumhuriyet Voleybol turnuvasının da başlangıç tarihi olan 4 Ekim, Dünya Hayvanları Koruma Günü olarak kutlanan önemli bir gündür. Bu günün amacı, dünya genelinde hayvanların haklarını, refahlarını ve korunmalarını vur-

100. Yıl Cumhuriyet Voleybol turnuvasının da başlangıç tarihi olan 4 Ekim, Dünya Hayvanları Koruma Günü olarak kutlanan önemli bir gündür. Bu günün amacı, dünya genelinde hayvanların haklarını, refahlarını ve korunmalarını vur-

gulamaktır. Bu bağlamda Sevgi hocamızın düzenlediği sokak hayvanları için bağış toplama etkinliğimizde yer alan herkese teşekkür ediyor, toplanan paraların minik dostlarımızın karnını doyurmak amacıyla harcadığını bilmelerini istiyoruz.

Ayrıca değinmek istediğimiz bir diğer önemli konu da; çoğu zaman okul bahçemizde koşturup oynarken gördüğümüz yavru kedilerimiz, yaklaşan bu soğuk günlerde kendilerine sıcak ve güvenli bir yuva arıyorlar. 9. sınıflardan Julia arkadaşımız gibi siz de yavrulardan birini veya birkaçını sahiplenebilir, onlara yeni umutlar olabilirsiniz.

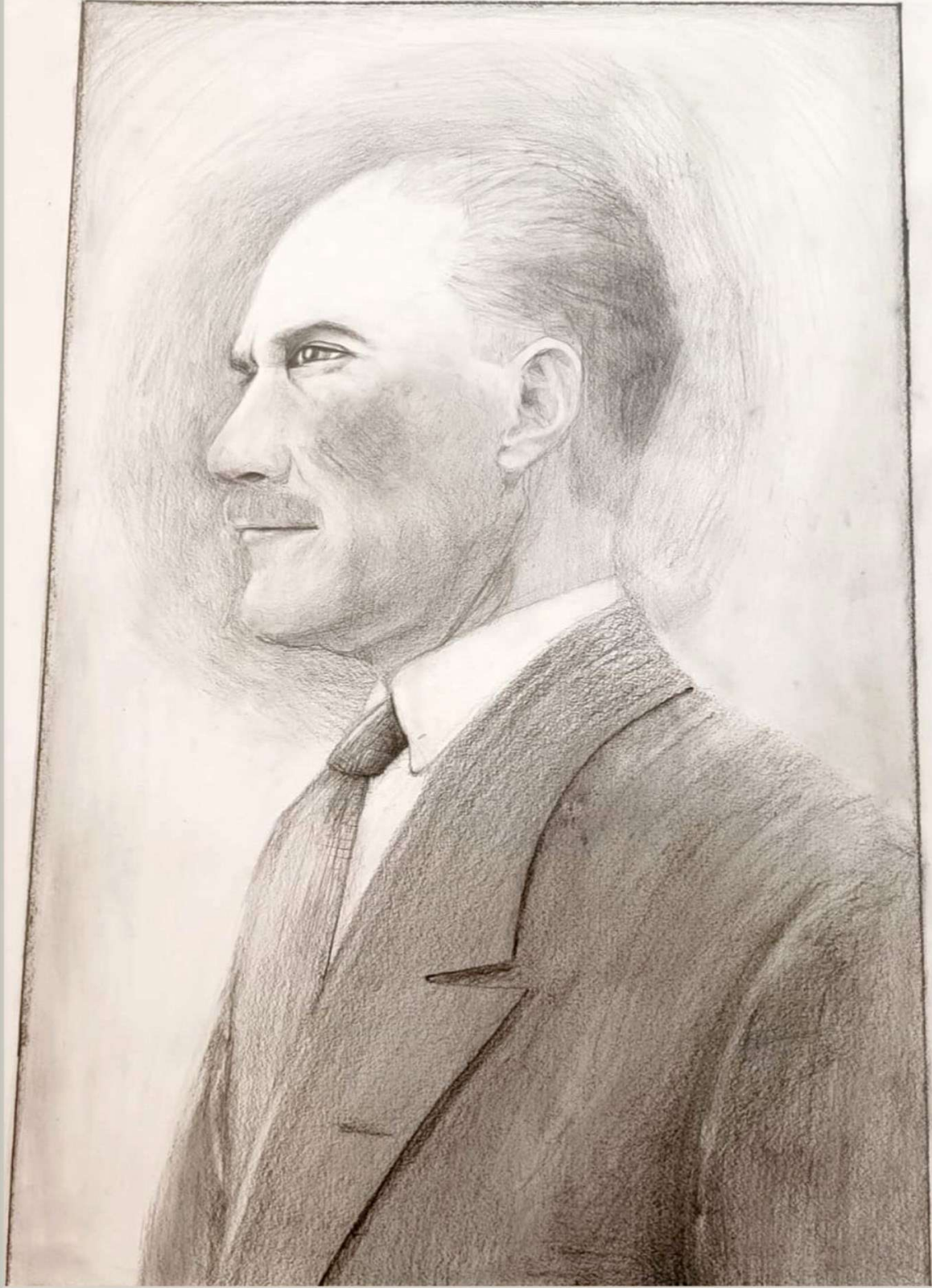
Okulumuz çalışan kadrosu içinde "Her kahraman pelerin takmaz." lafı denince aklımıza gelmesi gereken ilk isimlerden biri değerli Adem abimizdir. Gerek mekanik tesisat olsun gerek elektrik tesisatı olsun, oklumuz sınırları içerisinde aklınıza gelebilecek her türlü hasar ve problemde koşulan

ilk isim Adem abimiz olur. Asıl görevi güvenlik olmakla beraber bunun yanında bütün bu işlere de koşturan Adem abimize en içten teşekkürlerimizi sunuyor, güç kuvvet diliyoruz! Okulumuz kantin görevlisi ise hemen hemen hepimizin bildiği ve en azından bir kez olsun sohbete tutulduğu İbrahim abidir. İbrahim abiyi kantinciliğin yanı sıra turnuva maçlarının oynandığı dönemde teknik direktör olarak görmemiz de mümkün.

Okulumuzun gülen yüzleri köşesinde bu sayı için Adem abimiz ve İbrahim abimizi seçtik, bakalım bir sonraki yazıda kimler olacak!

Muhabir: İdil Eymen Öztürk 11/B
Kameraman: Elif Eylül Kural 11/E

Gebze Center’da düzenlenen 10 Kasım resim yarışmasında 3. olan okulumuz öğrencisi Naz Tankoç’u tebrik ederiz...